

ולשמוע מגבוה...	אתה האחר, אתה היחידי לך לך! "לך לך" פירושו להיות יהודי.	להתחיל מארם נהריים לעבור בכבשן האש ולצאת למסע הנצח עם מים ולחם יבש. לעקוד את הבן, את הילד, כמו לגדוע תקווה אחרונה ולשלוח אליו מאכלת שנה אחרי שנה.
תמיד לחכות שיגיע הקול שיקרא גם לך לדעת כי בית אביך לעד לא יהיה ביתך. ולנוע מארץ לארץ אך לשאת כחותם ושבועה את זכר אותה הארץ אשר עמודיה שבעה.	לרדת מפה למצרים ולצאת ממצרים לפה בלי לדעת אם בירושלים יבוא המסע אל סופו. להיות גם נגיד וגם מלך ושר בחצרות ספרד אך תמיד להרגיש מאכלת מונחת עלי צווארך.	ולשמוע מגבוה את הקול ההולך: לך לך, לך! לך לך, לך!
ולשמוע מגבוה...		

פרשת לך לך – פרק יב, א

וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם לֵךְ מֵאַרְצְךָ וּמִמּוֹלַדְתְּךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאָךְ: וְאָעֲשֶׂךָ לְגוֹי גָדוֹל וְאַבְרָכְךָ וְאֶגְדְּלָה שְׁמֶךָ וְהָיָה בְרָכָה:

פרשת וירא - בראשית פרק כב, א-יט

וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְהָאֱלֹהִים נִסָּה אֶת אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר אֵלָיו: אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר: הַנְּנִי

וַיֹּאמֶר: קַח נָא אֶת בְּנֶךָ אֶת יִחִידְךָ אֲשֶׁר אֶהְבֶּת אֶת יִצְחָק לְךָ אֶל אֶרֶץ הַמִּרְיָה וְהַעֲלֵהוּ שָׁם לְעֹלָה עַל אֶחָד הַהָרִים אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹהֶיךָ: וַיִּשְׁכַּם אַבְרָהָם בַּבֶּקֶר, וַיַּחְבֹּשׁ אֶת חָמְרוֹ, וַיִּקַּח אֶת שְׁנֵי נַעֲרָיו אִתּוֹ וְאֶת יִצְחָק בְּנוֹ וַיִּבְקַע עֲצֵי עֹלָה וַיִּקֶּם וַיֵּלֶךְ אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר לוֹ הָאֱלֹהִים:

.....

וַיַּעֲקֹד אֶת יִצְחָק בְּנוֹ

וַיִּשָּׂם אִתּוֹ עַל הַמִּזְבֵּחַ מִמַּעַל לְעֲצִים:

וַיִּשְׁלַח אַבְרָהָם אֶת דָּו וַיִּקַּח אֶת הַמֵּאֲכָלֶת לְשֹׁחַט אֶת בְּנוֹ:

וַיִּקְרָא אֵלָיו מִלֶּאֱדָם ה' מִן הַשָּׁמַיִם

וַיֹּאמֶר: אַבְרָהָם אַבְרָהָם

וַיֹּאמֶר: הַנְּנִי

וַיֹּאמֶר: אֵל תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל הַנֶּעֱר וְאֵל תַּעֲשׂ לוֹ מְאוּמָה

כִּי עֵתָה יָדַעְתִּי כִּי יִרְא אֱלֹהִים אֶתָּה וְלֹא תִשְׁכַּת אֶת בְּנֶךָ אֶת יִחִידְךָ מִמֶּנִּי:

.....

וַיִּקְרָא אַבְרָהָם שֵׁם הַמָּקוֹם הַהוּא ה' יִרְאָה - אֲשֶׁר יֹאמֶר הַיּוֹם בְּהַר ה' יִרְאָה:

רש"י

לך לך - להנאתך ולטובתך, ושם אעשך לגוי גדול, וכאן אי אתה זוכה לבנים. ועוד שאודיע טבעך בעולם:

משך חכמה

(א) אל הארץ אשר אראך. יתכן לפרש כי צווהו לילך לארץ מקום המיועד לעבודה ולקרבתו, ששם הקריבו אדם הראשון ונח קרבנותיהם, ושם יפרסם אלקות, ויקדיש שמו בשחוט בנו, ויראה את הכחות הטמונים בסתר לבבו אשר מצא נאמן לפניו. וזה שאמר "אראך", פועל יוצא, שיראה את הטמון בלב אברהם לאחרים. וכמו שאמר המלאך: "כי עתה ידעתי" וכו'. והנה לפי זה אברהם יתראה ויהיה הנראה לאחרים, ודו"ק.

עולת ראייה

ויהי אחר הדברים האלה. המאורע הגדול, אשר נהיה ליסוד העליה הרוחנית של כל האנושיות כולה, שהוא נסיון העקדה, שפעל להוציא אל אור החיים את תעופת הרוח היותר קדושה, הדבקה באלהים חיים בכל לבבה, בכל נפשה, ובכל מאודה, – כל מה שעבר על אותו צדיק, מיום הבראו, ובאפן יותר כללי כל מה שעבר על המצוי כולו, הוא הכשר לקראת המאורע הנורא הזה, הנותן צורה מפליאה ומאירה לכל היקום, עד שיש יחש לכל אלה אל הענין הנפלא הזה, לקשר אותם אליו, ולומר: אחר הדברים האלה.

ספר מורה הנבוכים חלק ג פרק כד

פרשת אברהם בעקידה כוללת שני עניינים גדולים שהם מיסודות התורה.

העניין האחד הוא להודיענו את קצה גבול האהבה לאל יתעלה והיראה מפניו, עד איזה גבול הן מגיעות.

לכן נצטווה בפרשה זאת, אשר לא ישתוו אליה מסירת ממון ולא מסירת נפש, אלא זה מעל ומעבר לכל מה שאפשר שיארע במציאות, דבר שאין לדמות שטבע האדם ייענה לו. והוא שאיש עקר המשתוקק ביותר לילד, אדם בעל עושר רב, נשוא-פנים, המבקש שמצאצאיו תתהווה אומה, ובא לו הילד לאחר ייאוש - מה רבה תהיה דבקותו בו ואהבתו אליו! אבל מיראתו אותו יתעלה ואהבתו לציית לציוויו הוא מקל בערך הילד האהוב הזה, משליך את כל אשר קיווה לו, וממהר לשחוט אותו כעבור כמה ימים - כי לו עשה זאת מייד בשעת מתן הצו, היה זה מעשה של תדהמה ובלבול בלי מיצוי ההתבוננות.

ואילו כאשר עשה זאת כעבור כמה ימים אחרי מתן הצו אליו היה זה מעשה מתוך מחשבה ושיקול-דעת אמיתי והתבוננות במה שמתחייב ממצוותו יתעלה לאמיתה ומאהבתו ויראתו, ולא ראוי לטעון למצב אחר ולא להשפעת שום היפעלות. כי אברהם אבינו לא מיהר לשחוט את יצחק מתוך פחד מן האל פן ירגנו או ירושש אותו, אלא אך ורק בגלל אהבתו יתעלה ויראתו המוטלים על בני-האדם לא בשל ציפייה לשכר ולא מתוך פחד מפני עונש, כמו שהסברנו בכמה מקומות. לכן אמר לו המלאך: כי עתה ידעתי כי ירא אלהים אתה (בראשית כ"ב, 12), כלומר: "במעשה הזה אשר בגללו יאמר עליך ירא אלהים ידעו כל בני-אדם מה הוא קצה גבול יראת ה'".

דע שהוא הדגיש את העניין הזה בתורה והבהיר אותו, וציין שתכלית כל התורה כולה, לרבות הציוויים, האיסורים,

ההבטחות והסיפורים הכלולים בה, היא דבר אחד, היראה ממנו יתעלה.

והוא דברו: [דברים פרק כח, נח] "אם לא תשמר לעשות את כל דברי התורה הזאת הפתובים בספר הזה ליראה את השם הנכבד והנורא הזה את ה' אלהיך"

העניין השני הוא להודיענו שהנביאים מקבלים כאמת את מה שבא אליהם בהתגלות, שלא יחשוב מישהו שמכיוון שזה בחלום ובמראה, כמו שהבהרנו, ובאמצעות הכוח המדמה, יש שלא יהיה מה שהם שומעים או מה שמוצג להם ודאי להם או שיתערב בו דמיון-שווא כלשהו.

לכן רצה להודיענו שכל מה שרואה הנביא במראה הנבואה הוא אמת ודאית בעיני הנביא. בשום אופן לא יטיל ספק במשהו ממנו. דינו בעיניו כדין הדברים המציאותיים כולם המושגים בחוש או בשכל. הראיה לכך היא שהוא פנה לשחוט את בנו יחידו אשר אהב כמו שנצטווה, אף-על-פי שציווי זה היה בחלום או במראה. אילו הנביאים היו מסופקים בחלום הנבואה, או שהיה להם ספק באשר למה שהם משיגים במראה הנבואה, לא היו פונים לעשות מה שהטבעים סולדים ממנו, ונפשו של אברהם לא היתה נענית לעשות את המעשה רב-הסכנה הזה מספק.